

GRALSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:O 8

December 1971

Årgång 2

=====

INNEHÅLL:

Vad som väntar oss
8 punkter att beakta; punkt nr 8
Vi går vidare
Möte med den ockulta världen
Att förstå Gralens idé
Gralen och dess öde

Ur Våra Mästars liv och lära;
berättat av Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÅKTARNAS SAMFUND,
Möregatan 8, 1 tr.ned, Stockholm
tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg?
tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat
en angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

VAD SOM VÄNTAR OSS

Vad är det mest utmärkande för den tid vi nu lever i? Motsatsernas värld kan den kallas. Ytterligheterna berör varandra, säger ordspråket, och det vi ser omkring oss är ytterligheter vars möte ger plåga.

Arbetslösheten å ena sidan kommer massor av människor att håglöst fördriva sina dagar i väntan på att tillfälle till sysselsättning skall dyka upp. Den andra sidan av dagens bild är den arbetsiver som utmärker de anställda och deras chefer, jäktet för att hinna med allt, hetsen att hinna med de givna uppgifterna, brådskan att nå bussen när arbetsdagen är slut. En stress, aldrig förr skådad, är vad vi ser. Arbetskraften måste utnyttjas även om orderingången minskat, alla måste pressas till full kapacitet. När ledigheten kommer är krafterna slut.

En julhelg står för dörren, som väl knappast blir de föregående olik. Klappar till familjemedlemmar, som vet att ställa krav. Kan vi våga hoppas på ett lugnare tempo vid varudiskarna, där den uttröttade personalen står till reds med goda råd trots övertid och kvällsöppna dörrar.

Ingen ändring är att vänta förrän det stora sammanbrottet kommer, katastrofen som vänder allt. Grottekvarnen snurrar sitt hjul tills naturen revolterar mot dess entoniga roterande. Men då är också omvälvningen färdig att rullas upp. Därefter har människan sin chans att möta framtiden med ljusare förhoppning. En ny värld kommer oss tillmötes, solen går upp vid horisonten bådande en förvandlad dag.

Det annorlunda i vår nya tid blir vårt sätt att se på alla ting. Det förgångna får inte längre rum i vårt tänkande, självisheten ersättes med broderskärlek och längtan att få arbeta för allas bästa.

Det har sagts i många förutsägelser att förbättringarna kommer till stånd med stark fart. Likt en lavin i rullning sopande med sig allt osunt, falskt och oäkta skall omgestaltningen äga rum. Det har utlovats oss och vi har rätt att tro på löftet. Blott vi visar villighet att samarbeta med våra styrande makter och förtror oss åt deras visa ledning, går allt väl. Vi får inte förvägra dem ett sådant förtroende. Vi känner dem numera. Det är vår världs Mästarskara, som kommer att ta hand om oss.

8 PUNKTER ATT BEAKTA. PUNKT NR 8

När man framställer frågan vilken egenskap som bör anses vara den mest värdefulla, får man höra skilda utlägg, men sällan det svar som står över alla.

Den högsta egenskapen, den mest ovärderliga, är Viljan. Den är utgångspunkt för allt handlande, ingenting kommer till stånd viljan förutan. Den är impulsgivaren till varje gärning. Den viljelöse duger till ⁱⁿgenting.

Ofta fruktar vi för den alltför viljestarke, men det beror merendels på att hos honom har viljan till makt tagit överhand, och så har den goda egenskapen förvandlats till sin motsats. Allt måste styras, ledas in i rätt fåra, ty varje god egenskap har en negativ sida, som blir dess motsats. En rättrådig utövare av egenskapen leder viljan till dådkraftig verksamhet i det godas tjänst.

Ett gott råd till den som vet med sig att vara viljesvag är att öva upp ett stärkande av viljan. Det sker genom beslutsam och okuvlig föresats. Då kanske det invändes att det just är dessa egenskaper som saknas hos vederbörande och härpå kan svaras att det gäller att finna genvägar fram till egenskapens vinnande, och kanske kan dessa beteckningar just tjäna som sådana. Många kan inte definiera begreppet Viljan, men de flesta vet vad en beslutsam föresats är. Den är så att säga mer påtaglig.

När den fasta punkten är nådd - vi kan kalla den viljekraftens fäste - gäller det att stå stadigt kvar vad som än händer. All vacklan tyder på håglöshet och måste undvikas. Det är ingen lätt sak att särskilja och fatta beslut, dock får man inte vila förrän valet är gjort. Och när ett ställningstagande har skett skall positionen försvaras, med logikens hela skärpa.

Viljan är skaparkraftens utgångspunkt. Förmågan att skapa leds av viljan till ett verkställande. Viljan till liv är skapelsens ursprung. Acceptera den sanningen och inse sedan att Viljan är den högsta av alla egenskaper.

Denna sanning bekräftas av det förhållandet att den negativa sidan av egenskapen ger de mest förödande följder till resultat. Den onda viljekraften uppvisar världens svåraste förbrytare såsom en Hitler eller en Stalin med många andra. När viljekraften blir drift till skadegörelse kommer den de många krigen åstad. Världens historia kan förtälja härom.

I vår nya tid skall det negativa hos egenskapen inte längre komma till uttryck. En balanserande faktor kommer att verka i vår värld, vilken ger oss en bättre utgångspunkt för rätt handling. Så länge vi har vår vistelse på lägsta planet står de båda motsatserna gott och ont emot varandra kämpande en ofta ojämn kamp. Men hädanefter skall inte längre detta balanserande gälla motsatser på vårt nya plan, ty där skall det goda överväga. Då skall hela nya lägsta planet, som ersatt det vi lämnat, träda till som balanserande faktor ställt mot de högre planen, där Kärlek-Vishet råder. Vi har på vårt låga plan hittills utgjort den balanserande faktorn skapande jämvikt i universum, samtidigt som en inbördes kamp mellan gott och ont utkämpats på det egna planet. Livets rytm har så upprätthållits, ty lagen säger att varje ting kräver en motsats. Genom motsatsernas spel uppfattas tillvarons rätta värde, i växelverkan spörras man till viljekraftig insats. Det gäller att hålla jämvikt.

De uppgifter som kommer på mänsklighetens lott sedan den tagit sitt nya plan i besittning kräver män och kvinnor med starka viljor. Där skall skapandet läras. Om utgångspunkten är stark blir det som framkommer av vår skaparkraft fulländat och gott. Ursprunget bestämmer kvalitén. Det vi åstadkommer blir det bästa tänkbara, om viljan är god.

Så förstå då hur en stark och målmedveten vilja skall rätt värderas.

VI GÅR VIDARE

I dagar av svårigheter och motgångar, när vi strävar för att övervinna och komma på andra sidan prövningarna, tänker vi inte så mycket på hur vi skall orka med, vi vet bara att vi måste vidare. Först när rätta perspektivet ställes på händelserna frågar vi oss hur vi kunnat hårdna ut, och vi säger att om inte den eller den händelsen inträffat som räddat oss skulle vi aldrig ha klarat oss igenom. Det är inte lätt att tro att vi skulle ha kunnat bära en än tyngre börda, och dock är det så, ty med prövningen följer en stark kraft, det är den som driver oss vidare. Denna vilja att klara sig igenom är just det värdefulla i det som händer oss, det är den som ger oss sats, så som idrottsmannen samlar hela sin styrka i en punkt i ansatsögonblicket.

Viljan är utgångspunkten för allt liv. Därför skall vi se på den egenskapen som den största av alla, som en högsta gåva skänkt av den skapande viljekraften. Viljan till liv, viljan till utveckling är drivfjädern i vår existens. Som alla egenskaper har också den en negativ sida, som består i att vi på vår väg ner i den lägsta materien, där vi möter lägre krafter, begagnar denna vilja till framsteg i livet, till att nå toppen av mänsklig prestation på det materiella planet, vilket allt leder bort från det andliga. Viljan att tjäna pengar, som öppnar vägen mot lyx och överdåd har fört oss in i en häkkittel av svåraste slag, så mycket värre därför att vi ingenting märker av det skadegörande förrän det är för sent.

Men när vi en dag fyllts med övermättnad, då kan vi begagna denna vilja, som här talas om, ty den finns ännu inom oss med sin positiva kraft intakt, begagna den till att höja oss ur vårt bottneläge. Till detta krävs ett stort mått av viljestyrka, ty det är alltid i vändpunkten som alla krafter måste sättas in. Vid övergången från ett tillstånd till ett nytt av motsatt slag, då ansträngningen skall tvinga fram det nya, då får man inte gripas av tvekan eller tvivel på egen förmåga. Många ger upp under förvändning att det är alltför svårt, men vi får inte dröja, ju längre vi uppskjuter avgörandet dess svårare att fatta beslut.

Vi befinner oss just nu i ett sådant övergångsläge, då världen lockar med sina tjusande föreställningar och löften om lycka över alla mått. Förmåga att förvränga bilden äger den makt, som vi har att kämpa emot, nu när de tekniska uppfinningarna gör livet bekvämare och de lediga dagarna blir flera. Om kärleken till de nära tingen kan utbytas mot den altruistiska, då vet vi att kärlek-vishet är ett med den högsta av alla gåvor, viljan, och de blir ett med viljan att skapa.

Ur dessa egenskaper, sammansmälta till ett i en enhet av högsta mått framträder denna skaparkraft. Så har världarna framvuxit ur bindu, beteckningen för detta "icke-vara", som är potens till allt liv, ordning har skapats ur kaos, ty i kaos har ordningen vilat som potens, som möjlighet, som kraft färdig att utgestaltas efter mönster framställda av en Fader, vars högsta viljekraft ger sig tillkänna i minsta lilla kryp som strävar framåt på sin väg, som också den en dag leder till fulländning.

Ofta framställes frågan om livets mening, och det har sagts att denna fråga inte kan besvaras förrän vi nått slutpunkten för vår vandring, på samma sätt som segerkransen framröckes först när målet har nåtts. Lönen för livets möda är svaret på frågan, och det kommer att fylla oss med en sådan fröjd att vi blir redo på nytt uppta vandringen.

Men tillvaron består av många vandringar, och vi har många mål att se fram emot, vart och ett innebärande en avslutning samtidigt som det visar hän mot de nya vägarna. Förklaring på alla frågor får vi vid vart och ett av dessa mål, och den står i nivå med den uppnådda utvecklingen. Vi förstår såväl meningen med allt vi genomgått som syftet med det som lägges fram för oss vid nästa avslutning. Och när vi nått syntesen av alla utvecklingens olika skeden och allt det ligger utbrett framför oss i förklarings-sken, då vet vi att det varit den stora allt famnande kärleken som lett oss under färden, och den kommer att fylla oss med en sådan kraft att klarhet vinnes. I den klarheten, som genomströmmar själva livet finner vi alla frågor meningslösa.

Det är viljan, kärleken och visheten som är drivfjädern för allt som blivit till, och i den treenigheten ligger universum innesluttet som pärlan i musslans skal. Och vi går vidare på vår väg och finner att den för fram mot det vi söker och kraft att vandra vägen ges av den Högste.

Det har sagts att svåra prövningar har vår värld att emotse, men ur händelserna kommer skönheten i mönstret att träda fram. Det har sagts att vår värld är den fagraste av världar med en natur, som i överflödande rikedom överträffar allt. Tvärs igenom allt lidande på jorden går som en röd tråd av försonande kraft vissheten att vi fått kompensation för allt detta i naturens slösande välvilja. När vi provas av låga makters herravälde kan vi fly ut i naturen och där suga in den livgivande hälsan som erbjudes oss i var vindens sus genom träden.

Stora krav ställs på oss för att vi skall förstå storheten i mönstret, men om vi villigt tar emot det som bjuds skall vi en dag erfara Hans kärlek, som strömmar genom allt skänkande liv åt varje form. Rytmen i rörelsen ger balans åt formen, det hela sammansmälter till en symfoni, och den som nått långt kan höra tonerna klinga ut i sitt inre öra. Det är sfärernas harmoni, som alla tiders höga andliga lyssnat till, och dess välljud skall tona fram för allt fler och fler av vår tids människor, för dem som nu står öppna för det nya i tiden.

Detta är det nya som vi skall möta på ett nytt sätt, motta med ett öppet sinne. Vi skall acceptera den sanningen med fröjd i sinnet. Att förneka att det nya är på väg är att tvingas ta emot det, och allt som möter i tvång blir till börda, och den bördan blir inte avlyftad förrän sinnet mjuknat och hjärtat öppnats i kärlek.

Gudomens stora famn öppnas för oss, i den finner vi ro, i den får vi vila, där får vi svar på den stora frågan varför och svaret är kärleken, viljan att motta den, viljan att ge den vidare.

MÖTE MED DEN OCKULTA VÄRLDEN

Kampen står i våra dagar mellan den jordbundna människan, som anser sig förstå allt bättre än den andligt inriktade, och som vid all värdebedömning endast följer strikta lagar för materiens utformning samt den som går in för ett nytt, utvidgat tänkande, begagnande sig av en tolkning av livets lagar som bygger på djärvare flykt och helt andligt tänkande. Den förra fördömer den som ser anden bakom materien som fantast utan reell bakgrund för sina teorier.

Utvecklingens väg går inte i rät linje, historiens berättelser visar upp- och nedgång i folkens liv. Allt sker i våglinjer. Så har vi utvecklats från uppåtstigande till stagnation och nedåtgående, en ny stigning mot högre utveckling har följt o.s.v.

I ockultismen framhäves att mänskligheten i tidigare utvecklings-skeden varit i besittning av kunskaper av högre art än dem vi nu åtnjuter. Våra vetenskapliga uppfinningar är inte nödvändigtvis förstahandsrön, de kan vara återererinringar av ett vetande vi en gång behärskat. Övermodet över våra framsteg torde kunna dämpas ned i vissheten att tidigare kulturer vida överglänst oss i utnyttjandet av de oss omgivande naturkrafterna.

De förlorade kunskaperna finns det möjlighet för oss att återvinna, om vi förstår att rätt handha de källor till upplysning som står till vårt förfogande. De gamle visste att det var farliga krafter de handskades med. Placerade i orätta händer kunde de åstadkomma stor skada. När de därför i sina skrifter gömde beskrivningar under sagans vida mantel, skedde detta för att ingen skulle komma i besittning av hemligheten förr än dess avslöjande skedde genom visa män, som ägde kunskap nog att bruka sanningen därom rätt.

Det märkliga är att den doldes i berättelsens form på ett sådant sätt att endast den som ägde kärlek kunde tyda innebörden. När ett nytt släkte hunnit det tillståndet i utvecklingen att ett avslöjande kunde ske, bringade naturliga krafter människan i förbindelse med de medel som krävdes för att rätt tolka dessa skrifter. En sådan tolkning får inte ske med materiens lägre krafter till hjälp, då kan en felbedömning av dess rätta halt inträda. När människan mognat till förståelse för kärlekens lag, kan hon våga närkas de djupa hemligheter, som dolts för henne.

Ett exempel på en sådan i sagans form dold djup sanning är berättelsen om Törnrosa och prinsen som väckte henne. - Mänskligheten har sovit i århundraden, det andliga livet har varit tillslutet för all forskning. Ockultismen är ett uppvaknande ur en lång törnrosasömn hos det mänskliga släktet, och nu skall detta släkte på ett nytt och annorlunda sätt möta förklaringen på många livets gåtor. Religionens utövare har hållit dörren till ett avslöjande stängd och med hot om straff har kyrkan förbjudit sina medlemmar att överskrida tröskeln. Men de som så förfarit har inte betänkt att låsta portar kan sprängas, när folkmassans tryck blir tillräckligt starkt. Längtan efter frihet skall spränga portarna, hot om straff är inte längre ett argument som biter.

Rätten att tänka tankar som leder till en utvidgning av vårt andliga vetande får lämnas oss, all ängslan för en eventuell fara i en sådan frihet är obehövlig, därför att längtan inte infinner sig förrän människan är mogen bruka friheten rätt. Visst skall hon genomgå många dyrköpta erfarenheter på väg mot kunskap, men detta är all utvecklings lag. Pionjärens öde är att stöta sig blodig mot stenarna på vägen, men att hindra honom från att anträda färden ligger dock inte inom det möjligas gräns.

Hur skall då de gamla skrifterna tolkas? Efter samma lag som gäller all framgång i livet, genom prövning av deras värde. Med logikens lagar skall allt bedömas. De gamle kände hemligheter, som nu skall avslöjas, ockultismen skall verkställa avslöjandet och det skall ske enligt andelivets lagar. Dessa skall uppdagas för oss i enlighet med den längtan som växer fram inom oss att nå kontakt med väsen vilka äger andligt vetande.

Genom ockult verksamhet skall kunskap vinnas, och hur detta skall tillgå kan vi numera lära känna. Det finns en lag för allt livs utformning att följa. Med viljekraft får vi söka oss genom vetandets djungel, i kärlek och vishet skall vi pröva oss fram och i skapande verksamhet frambringe ett avslöjande av kunskapens väsen.

Nya uppfinningar, framsprungna ur högre andligt tänkande blir resultatet och när de, färdiga att brukas, utsätts för vårt kritiska omdöme, finner vi att allt är återupprepning av vad som fordom var känt av de gamle. Elektriciteten, producerad ur nya källor, välkända för en tidigare mänsklighet, blir vår framtids uppfinning. Ödmjukt skall vi böja oss för de gamles visdom och erkänna att våra långa århundraden av mörker är ett led i utvecklingen om än av negativ verkan och att återererinringen skapar en högre form av förståelse för den lag, som verkar i naturen, utgången från en högre makt, som vi skall lära känna.

Låt oss upprepa de visa ord som sagts av dem som hunnit längre än vi: lär känna din mänskliga litenhet så väl och så genomträngande att du kan se dess överväldigande storhet. Detta är vad den ockulta sanningen avslöjar för oss. Den är en nödvändig tillgång i våra dagar, då livet utvecklas mot nya former. Vi kan inte tyda livets gåta med enbart fysiska lagar. Först när det andliga kopplats in i forskningen erhåller vi sådana resultat att vi kan gå vidare. Den allomfattande högre kunskapen når vi endast med andliga medel.

Allteftersom nya rön vinnes blir det som var diffusa moln av okunnighet avslöjat och antar materiens former. Det materiella är det för oss välbekant när det okända blir för oss välbekant genom andliga medel, antar det form och blir materia. Den kan analyseras med fysikens lagar och befinnas lyda under dem. Dock når vi icke fram till denna förvandling av andligt till materiellt med mindre vi går den andliga vägen.

När denna sanning gått upp för våra forskare skall de inte längre förneka värdet av det ockulta tänkandet. De kräver bevis för behörigheten i det som framlägges. Beviset kan först då framläggas när insikt uppnåtts av den tvivlande om de lagar som hör till kunskapsområdet. Vi har arbetat utan att förtröttas, en dag skall vi vinna erkännande. När vetenskapen upptagit det andliga tänkandet och vi från det andliga når det materiella, skall vi mötas. Vi må kräva ett erkännande av dem att även andra vägar till kunskap än deras är tänkbara. Det är övermod att anse sig oöverträfflig. I ödmjukhet skall de båda riktningarna kunna mötas, ty målet är detsamma för båda: att nå sanningen. Ingen som föraktar andras metoder att nå det fulländade, kan själv berömma sig av att veta var vägen går. Och den ockulta vetenskapens berättigande ligger däri att mycket av det vetenskapen kommit fram till har sagts och kan läsas i urgamla skrifter av dem som arbetat efter denna annorlunda metod.

Det är i våra dagar nödvändigt att arbeta på allas uppvaknande. Det brådskar, vi har ingen tid att förlora. Vår jord går stora förändringar till mötes. Vi må vara beredda att ta emot det som kommer med vaket sinne, fortsätta vår upplysande verksamhet, följa spår som förr har lett till hemligheters avslöjande. Den ockulta forskningens leder fram till förmågan att se sammanhanget i allt skeende, lära oss förstå varför händelser inträffar, hur lagar utformas för den fortskridande utvecklingen från en början i ett fjärran förflutet genom världar av erfarenhet, en färd från mörker mot ljus.

Likaväl som vi arbetar på att vetenskapen skall möta oss, må vi söka förmå kristna kyrkan att ändra riktning, betänka sin ställning i en ny värld, där människan lärt sig tänka. Må den acceptera de krav som framställes inte endast av den ockult intresserade utan också av varje sund människa, oförmögen att böja sig under dess dogmer, som hör en gången tid till. - Den dag, då vetenskapen förändligats och kyrkan erkänt det logiska tänkandets berättigande, då är vi mogna att definitivt göra vårt inträde i en högre värld, där alla är bröder i kärlek till sanningen.

ATT FÖRSTÅ GRALENS IDE

Ceremoniens stråle har trätt i kraft i vår värld. De kosmiska strålarnas verkan på oss och vår jord är av olika slag beroende på vårt sätt att möta dem, vilket i sin tur har att göra med var vi befinner oss på evolutionens linje. När nu denna kraft gör sig gällande i form av mänsklig längtan efter en ökning av det ceremoniella i gudstjänstlivet, får vi ta upp tendensen och frambära vad vi har av högtidligare utformning i andakten.

Att Gralen kommit att framträda i samband med denna strävan efter ett förstärkande av riten i gudstjänsten, visar att människan vaknat till insikt om att Kristus menat något annat än vad gängse åsikt angiver, när Han höjde Nattvardskalken och uttalade orden: "detta är det nya förbundet i mitt blod". Han ville säga att Han band sig själv samman med människosläktet i ett förbund av ofattbart värde och att Kalken - som är Gralen - var symbolen för detta löfte. Det var Hans önskan att Nattvardskalken skulle bli det nya beviset för Hans närvaro bland oss, när Han avgav löftet: "se jag är när eder alla dagar intill världens ände".

Men Nattvardskalken, Gralen, blev aldrig den nya symbolen. Folket förstod inte Hans avsikt med människan, inte heller lärjungarna gjorde det. Korset, som är den urgamla sinnebilden för vårt band med den lägsta av världar, kvarstod genom tiderna, och dessutom lät kyrkan Hans fastnaglade kropp vara kvar för att tillbedjas. Till åminnelse av ett lidande som mänsklig grymhet åsamkat Honom.

Korset har numera befriats. Det har skett genom den ockulta kunskapens medel; på andlig väg, med utgångspunkt från högre plan har kraften till ett sådant verkställande förts ned, och så har de bindande banden lösts och vart krusifix i hela den kristna världen har befriats i andlig bemärkelse från den lidande gestalten. Intill dess detta skett har Han varit hindrad att återvända till oss. Kyrkans vilja att se Honom tillbedd i Hans utdragna kval har spärrat vägen. Nu är dörrarna öppnade, nu kan Han återkomma. Han skall komma i dessa dagar för att på nytt höja Kalken och bekräfta att löftet står fast, att Han aldrig lämnat oss, att förbundet Han knutit mellan sig och mänskligheten är lika starkt som när löftet avgavs inför den församlade lärjungeskaran.

Hur skall Hans återvändande ske? Så som Han själv sagt det: "så som ljungelden lyser från den ena ändan av himmelen till den andra, så skall det vara med Människosonen på Hans dag". Världen skall se Honom, ingen behöver fråga om det är Han, inget rum för tvekan kommer att finnas. Och människorna skall slå upp sina ögon och klarhet skall vinnas.

Kraften som utgår ur Gralens kalk kommer då att förnimmas av den rättsinnige. Den blir mottagen och en ny och bättre dag randas.

Men denna förvandling måste ske under lidande. Utan lidande kan inte den helomvändning äga rum, som är betingelsen för att ett nytt liv skall kunna påbörjas. Lidandet renar och hårdar, det nya som väntar på att få växa fram näres av smärtans tårar som gjutes i ödmjukhet.

GRALEN OCH DESS ÖDE

Gralsväktarnas Budskap har till uppgift att föra ut kunskapen om det nya i vår tid. Till en sådan kunskap hör kännedom om den symbol som vi i kristenheten första gången mötte vid nattvardens instiftande, det är Nattvardskalken - Gralen.

Kalkens höjande under sista måltiden var inte en förstahandsföreteelse. Under årtusenden innan den händelsen ägde rum har Gralen varit föremål för kulthandlingar av religiös art. Den har varit sinnebilden för allt mänskligt. Människans ödesutformning har markerats av Gralens motsvarande bestämmelse, hur den behandlats av sina vårdare har åskådliggjort det mänskliga tillståndet. Upp- och nedgångsperioder har utmärkt människans utveckling, den ena kulturen har följts av en nedåtgående kurva, och så har en ny tendens till ökat kulturellt uppsving givit sig tillkänna. Hennes förståelse för Gralens rätta värde har anvisat hennes position på utvecklingens linje.

Under två årtusenden har kristenheten behandlat Nattvardskalken som en visserligen tjusande symbol, den har prytt altaret i kyrkan och brukats vid ceremonierna i samband med nattvardsgången, men den har aldrig framhållits såsom symbol och centrum för kristna läran. Dess innebörd att vara tecknet på det förbund som slöts mellan oss och Kristus, det har ingen förstått. Nu går vi mot en förändring härvidlag.

Vi kan finna förnyelsen i vårt sätt att se på vissa andra ting. Gamla sagor och myter uppfattas numera på ett annat sätt än förr, ty det blir alltmer uppdagat att dessa äger en inneboende djup mening, som om de tolkas rätt kan bli av största värde för förståelsen av det mänskliga. På samma sätt kan Gralen bli uppskattad inte endast som en fascinerande metafor, ur vilken man kan hämta stämning och andaktsfylld ro, så som våra tempel med deras utsmyckning inger harmoni och frid, utan desto mer som en förklarande bild av människans hela utveckling, återgiven i Gralens egen kraftutstrålning, som är att likna vid den elektriska kraften av läkande verkan på sinnet.

Så har krusifixet under årtusenden varit föremål för andaktsfylld koncentration hos katoliken i kyrkobänken, samlad i bön och tillbedjan, men den i andakt försänkta har inte vetat att verkan av hans hängivelse fört honom in i Kristi hela lidande, vilket haft till följd att detta lidande permanent överflyttats till tillbedjaren. Smärtan har kristalliserats i hans väsen, och så har kristendomen blivit en religion, där lidandet uppskattats som förtjänst för dess egen skull, vilket skulle komma att bringa en rättmätig lön till vederbörande på den stora uppgörelsens dag.

Detta har varit att felaktigt förstå meningen med Kristi offer. När människan är mogen att rätt uppta kunskapen om avsikten med Kristi offerdöd, skall den avslöjas för henne, och det är i dessa dagar som detta avslöjande skall ske. Den som inte är färdig att rätt fatta det som säges får uppta det utan den förlösande verkan, som den är avsedd att bringa, då däremot den vakna människan kommer att nå befrielse genom kunskap av aldrig förut upplevt mått.

Men stunden är ännu inte kommen.

Kristus har inte dött för att avbörd oss våra synder men för att lära oss hur vi genom egen ansträngning kan bli befriade. Det är vi själva som skall lösgöra luciferkraften ur vårt väsen. Kristus har lärt oss vägen vi har att gå. Han är vägen. När det säges att

Han har dött för våra synder, gäller detta inte individen. Under tidernas lopp har människosläktets samlade orättfärdiga handlingar hopat sig över jordens yta likt ett kompakt lager, med nedtyngande verkan på allt liv. Detta lyftes bort och upplöstes genom kraften som utgick från Hans väsen, när blodet flöt ner i jorden. Marken skalv och hälleberget räm-nade, sägs det, så stark var verkan av det som tilldrog sig på Golgata.

Nattvardskalken må ersätta det krusifix som bundit oss vid smärtan så att vi av egen kraft inte kunnat komma loss. Den kan befria oss. Gralen - Nattvardskalken - som är en bild av oss själva, mänskligheten, skall ge oss kraft till be-frielse. Det sker genom att vi binder oss vid minnet av den högtidsstund, då Han höjde Kalken under den sista måltiden tillsammans med sina lärjungar.

För att bibringa våra läsare ett rätt sammanhang mellan vad som där skedde och det som tidigare ägt rum med Kalken och sammanknyta det hela med vad som hädanefter skall ske, tän-ker vi med ett antal artiklar i tidningen under nästa år föra er in i Gralens öde genom tiderna. Ni får följa dess färd genom rotraserna med särskild tonvikt lagd på det som utmärkte skeendet under den ariska rotrasens många årtusen-den.

Ni skall härunder beakta att det som sker med människan un-der evolutionens gång återspeglas i Gralens öde. De svårig-heter människan har att kämpa sig igenom ser vi återgivna i tunga dagars mörker för den bortglömda Kalken.

Genom den ockulta vetenskapens undervisning har det under sista århundradet kommit till den för dessa sanningar vak-na människans kännedom att vi och alla ting i vårt vida u-niversum äger högre kroppar utöver den fysiska. Det är sjä-len och andens kroppar. Själen förmedlar bandet mellan ande och fysisk kropp, och detta sker med dessa av högre materie-former sammansatta kroppar. Allt liv utgår från de andliga världarna, så är också allt vi ser i vår omgivning levande ting. Det vi kallar död materia äger ett medvetande, som från vår utgångspunkt sett kan kallas omedvetenhet. Men vi får inte se oss själva som alla tings centrum, därför må vi kunna acceptera den sanningen att allt är liv.

Således äger också Gralens kalk högre kroppar. De motsvarar alla tings färd ner till den lägsta av materieformer genom världar, där dessa kroppar skapas av substans hämtad från det slag av materia som utmärker resp. världar.

Alla kroppar går in i varandra och genomtränger varandra u-tan att någon av dem förlorar sin förmåga att särskiljas från de övriga. Ty var och en av dessa kroppar är en enhet, av-skild från andra enheter. Att vara ett med ett annat ting och likväl skild från detta ting är en sanning vi har att uppta på vår vandrings väg mot fullkomning. Vi kommer ofta att mö-ta den satsen att en sanning är det vars motsats också är sanning, och vi får uppta den kunskapen utan att falla offer för frestelsen att kalla den meningslöst nonsens.

Ur VÅRA MASTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättad och i utdrag återgiven av Gulli Bergvall (forts.)

Medan Spaldings båda kamrater var ute på en privat expedition för att försöka få se snömännen, gjorde Spalding, Emil och Jast en utfärd till ett tempel högt uppe på en bergstopp. Templet sadades vara 12.000 år gammalt och ursprungligen uppfört av Siddha-lärare. Det var i mycket gott skick, och den största tystnad rådde där - på mer än tre tusen meters höjd över havet. Stigen som ledde uppför berget var oerhört brant, långa stycken fick de klättra på stegar uppför lodräta bergsväggar. När de väl var uppe, tyckte Spalding att templet svävade fritt i luften. Långt borta i fjärran upptäckte han en annan bergstopp, på vilken ett liknande tempel var beläget. Där befann sig just då en annan av forskargrupperna, och genom Emil utbytte de hälsningar med den.

När Spalding och hans följeslagare befann sig på återvägen för att förena sig med de två andra amerikanerna, råkade de ut för ett frukantsvärt åskväder, som dock inte åtföljdes av något regn. De vandrade just fram genom en skog, där marken var täckt av tjockt, torrt gräs. Blixten slog ner på flera ställen och antände det torra gräset. Snart var de tre vandrarna omgivna av en våldsam skogsbrand, som spred sig med rasande fart. Spalding var nära att gripas av panik men både Emil och Jast var lugna och samlade. De sa:

"Det finns två sätt att rädda sig. Det ena är att försöka nå närmaste flod, som flyter fram genom en djup dalgång. Om vi hinna till denna dal, som är ungefär fem eng. mil härifrån, kan vi klara oss tills elden har rasat slut. Det andra sättet är att du går rakt igenom elden med oss, om du helt och fullt kan förtrösta på att vi tar dig igenom."

All Spaldings rädsla vek då undan, och han vandrade förtroendefullt vidare mellan Emil och Jast, rakt emot den rasande skogsbranden. Han berättar: "Genast tycktes en väg öppna sig framför oss, och vi gick rakt igenom elden utan att ha det minsta obehag vare sig av rök eller hetta eller branden under våra fötter. Det var åtminstone en sträcka av sex eng. mil med brinnande mark, som vi på detta sätt tillryggalade, men jag hade intrycket att vi lugnt gick framåt som om ingen brand existerade. Och det var som om våra fötter knappast vidrörde marken. Detta pågick tills vi nådde en liten ström. Sedan var vi ute ur elden." Samtidigt som de kom bort från elden, tyckte Spalding att han vaknade upp ur en dröm, men ändå hade det hela varit fullt verkligt.

Medan de vandrat genom skogselden hade Emil sagt till Spalding:

"Ser du nu hur lätt det är att använda Guds högre lag i stället för en lägre lag, när du verkligen är i behov av den högre? Vi har nu höjt våra kroppsvibrationer till ett högre svängningstal än eldens - och elden gör oss igen skada. Om dödliga sinnen hade följt oss, skulle de trott att vi hade försvunnit. Själva ser vi faktiskt ingen skillnad. Det är det förgängliga sinnet som förlorar kontakten med oss. Om de kunde se oss som vi är, skulle de utan tvivel tro att vi hade gått över. Och vi har gått över - till ett medvetandeplan, där den dödlige

förlorar kontakten med oss. Alla kan göra samma sak som vi nu gjort. Vi använder bara en lag som vi fått av Fadern för att bruka den. Vi kan använda denna lag för att färdas med våra kroppar vart som helst. När du ser oss komma och försvinna eller, som du uttrycker det, upphäva avstånden, använder vi den lagen. Vi övervinner helt enkelt svårigheterna genom att höja vårt medvetande över dem, och på så sätt övervinner vi alla de begränsningar, som människan i sitt förgängliga medvetande är utsatt för."

De besökte sedan en by där Johannes Döparen, enligt urkunder som förvarades i byn, en gång vistades i fem år. Senare fick Spalding också se andra urkunder, varav framgick att Johannes Döparen hade tillbringat 20 år av sitt liv med mästarna i Tibet, Kina, Persien och Indien. De vägar på vilka han en gång vandrat var i stort sett desamma som de vägar forskarna nu skulle följa.

Spalding, Emil och Jast stannade i byn i tre dagar. Ett nytt perspektiv på det förgångna tycktes där öppna sig för amerikanen. Han skriver: "Jag kunde se hur lärorna leddes tillbaka till det dimomhöljda förflutna, till den första begynnelse, där allt kommer från substansens Källa, från Gud. Jag kunde se de olika förgreningarna av dessa läror framläggas av individer. Varje individ la till sina uppfattning, och var och en trodde att det var hans lära, uppenbarad för honom ensam av Gud. Var och en trodde att han hade det enda sanna budskapet och att han var den ende att ge detta till världen. På så sätt blandades de förgängliga begreppen med dem, som härrörde från den sanna uppenbarelsen och motsättning och disharmoni uppstod. Sedan kunde jag se mästarna stå fasta på den sanna andlighetens klippgrund, emedan de visste att människan i verkligheten är odödlig, utan synd, oföränderlig, evig, Guds bild och avbild. Det föreföll mig att ytterligare forskning måste bevisa, att dessa stora väsen bevarat och överbringat denna sanning i oförvanskat skick genom tidsåldrarna. De gör inte anspråk på att kunna ge allt som finns att ge. Inte heller ber de någon acceptera något han inte förstår. De gör inte anspråk på någon auktoritet, men deras verk talar."

Spalding återvände sedan till byn tillsammans med sina två amerikanska kamrater, som också blev djupt imponerade av de urkunder de fick ta del av. På kvällen kom den mästare, som ledde den fjärde forskargruppen, på besök. Han var född och uppväxt i byn, och det var en av hans förfäder som upptecknat de urkunder forskarna fått se. Han var femte generationen från upptecknaren räknat, och han berättade att ingen i familjen hade erfårit döden. Alla hade tagit sina kroppar med sig och kunde återvända när de ville. Amerikanerna frågade om det var möjligt för den som upptecknat urkunderna att komma tillbaka och tala med dem. De fick svaret att det var möjligt och att samtalet skulle äga rum samma kväll.

När de hade samlats på kvällen stod han plötsligt i rummet, mitt ibland dem - en man i 35-årsåldern. Amerikanerna häpnade, de hade trott att han skulle vara uråldrig. Från hela mannens väsen utgick ett ljus, som var över allt förstånd. Han började med att säga:

"Ni har bett om detta samtal för att bättre förstå de dokument

som man har läst och tolkat för er. De, som rör den store Johannes Döparen och som tycks förvåna er så, är faktiska redogörelser för den tid han var med oss här. Dessa urkunder visar, att han var en man med stor kunskap och ett underbart intellekt. Han insåg att vår lära var sann, men uppenbarligen kom han aldrig till ett faktiskt förverkligande av den, för i så fall skulle han aldrig ha mött döden. Jag har suttit i detta rum och hört Johannes och min far samtala, och här mottog han mycken undervisning. Det var också här som far gick över och tog sin kropp med sig, och Johannes bevittnade hans övergång.

Det finns ingen i familjen, på min fars eller mors sida, som inte har tagit sina kroppar med sig, när de gick över. Denna övergång betyder, att man fullkomnar kroppen i andligt avseende så till den grad, att man blir medveten om den djupa andliga innebörden i Livet eller Gud, att man ser livet som Gud ser det. Sedan har man förmånen att motta den högsta undervisning, och från den sfären kan man hjälpa alla. Vi sträcker oss ut för att hjälpa dem som strävar efter mer ljus, och de budskap som vi ständigt sänder ut i det universella, tolkas av dem på hela jorden som är mottagliga. Detta är det primära syftet med att nå denna sfär eller detta medvetandestillstånd, för på något sätt kan vi hjälpa alla. Men ni måste själva besluta er för att göra arbetet - och sedan göra det. Ni är alla fria och måste stå på egna ben.

När alla kommer till det medvetande Jesus hade, nämligen att kroppen är en andlig kropp - oförstörbar - och förblir i detta medvetande, så skall vi kunna kommunicera med alla och ge den undervisning vi fått till ett större antal. Vi har förmånen veta, att alla kan utföra det som vi utfört och därigenom lösa varje livsproblem. Det som ansetts för mysterier skall då befinnas vara enkelt."

(Forts. i nästa nr)